

[Steen.]

ten her udlaaner. Jeg er ikke noget Øjeblik i Tvivl om, hvad Hensigten er med de foreslaaede Ændringer, den er at skabe Mulighed for at tage saa lempeligt paa Sikkerhedsstillelsen som muligt, naar der paa anden Maade siges god for den paagældende Ansøger igennem de Kommunalraad og de Organisationer, der fortsat skal høres. Jeg hilser med den største Tilfredshed, at man tilvejebringer en saadan Lempelse i Spørgsmaalet om Sikkerhedsstillelse.

Som Loven er affattet, og som den naturligt og rimeligt er administreret, maatte den komme til at virke saaledes, at det, der til syvende og sidst blev afgørende for, om en Laanebegøring blev bevilget eller afvist, var i ikke ringe Grad Omfanget af den Sikkerhed, der kunde stilles, hvad enten det var Kaution eller Sikkerhed paa anden Maade. Det er klart, at dette medfører, at en væsentlig Del af den Hjælp, der ydes, kommer Folk til gode, som vel kan have Brug for denne Hjælp, men som maaske alligevel vilde have haft lettere ved at klare sig uden Statens Hjælp end mange af dem, der er blevet afvist, fordi de ikke kunde skaffe tilstrækkelig Sikkerhed, men som vilde have kunnet klare sig, hvis den Hjælp var blevet ydet dem. Og der er efter min Opfattelse her en Ting, som man i Administrationen kan høste Vejledning af, og det er de Erklæringer, som de kommunale Raad og de faglige Organisationer giver om den paagældende Ansøgning.

Naar man nu gennemfører denne Lempelse med Hensyn til Sikkerhedsstillelsen, vil der naturligt fremkomme en vis Ulighed i Bedømmelsen mellem dem, der er bedømt, indtil denne Lettelse blev gennemført, og saa alle dem, der skal bedømmes, efter at den er blevet gennemført. Jeg maa dog sige, at mine Betæneligheder paa dette Punkt falder ikke sammen med det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsens, der sagde, at de, der har haft store Vanskeligheder ved at skaffe sig Kaution og faa Laan, skal maaske nu bagefter se andre faa disse Laan uden tilsvarende Sikkerhedsstillelse og saaledes faa en Følelse af, at de er Genstand for en ulige Behandling.

Nej, de, der har faaet Laan, er der saamænd ingen Grund til at beklage, lad dem bare være glade for det nu og ikke være misundelige. Skulde nogen klage over ulige Behandling, saa maa det da være dem, der er blevet afvist paa et Tidspunkt, da man lagde en strengere Bedømmelse til Grund end den, der efter de foreslaaede Ændringer fremtidig vil blive gældende.

Og derfor gaar jeg ud fra — og jeg vilde være taknemmelig for en Udtalelse i saa Henseende af den højtærede Minister —, at man, naar de nu foreslaaede Lempelser gennemføres, vil foretage en fornyet Gennemgang af de Ansøgninger, som man i sin Tid har maattet afvise, fordi Sikkerheden efter den i Øjeblikket gældende Lov ikke ansaas for tilstrækkelig, og at man i alle de Tilfælde, hvor et Kommunalraad eller en Organisation attesterer, at vedkommende er en paalidelig og stræbsom Mand, hvem de tror, at den paagældende Hjælp vil kunne være til nogen virkelig Nytte, vil tage Ansøgningerne op til fornyet Overvejelse og bedømme dem ud fra de Synspunkter, som bliver gældende for Fremtiden.

Saa vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, at den Tale, han holdt her, forbavsede mig ikke saa lidt, og det Synspunkt maa jeg fastholde, selv om han afsvækkede sin Tale noget, inden han forlod Talerstolen, hvad den ogsaa i høj Grad trængte til. Det var navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Sikkerhed, det ærede Medlem satte ind, og da det ærede Medlem selv henviste til det konservative Folkepartis Ordfører ved en tidligere Lejlighed, nu afdøde J. Pitzner, vil jeg gerne tillade mig at citere, hvad det var, de Konservatives tidligere Ordfører ved tredje Behandling her i Folketinget udtalte om dette Spørgsmaal. Hr. Pitzner udtalte den Gang — jeg beder om Formandens Tilladelse til et kort Citat —:

„Hvad Spørgsmaalet om Sikkerhedsstillelsen angaar, hvor der ogsaa fra vor Side var ønsket lidt mildere Former, nærer jeg den sikre Overbevisning, at den højtærede Minister vil tage saa lempeligt som muligt paa de Tilfælde, der eventuelt kan komme til at foreligge, og hvor det maaske kan være en Smule Tvivl underkastet, om der helt og fuldt er naaet det, der forlanges i Retning af Kaution.“ Det er et Synspunkt, der ganske falder sammen med det, jeg i Dag har gjort mig til Talsmand for.

Med Hensyn til det første Afsnit af det ærede Medlems Tale, hvor han vendte sig stærkt imod alt det vanskelige og pinlige, der var ved at skulle skaffe Kaution, maa jeg sige, at jeg troede dog, det ærede Medlem vilde havne i at sige: Nej, lad os dog lade det være, og lad os holde os til en fyldestgørende Erklæring fra Kommunalraadet eller fra den stedlige Organisation. Men nej, det ærede Medlem farer videre ud paa de vilde Veje og siger: Lad os bare lade Kautionen ryge, og er det pinligt at skulle have Kaution,